

Kitab Daniel - Nomer Opat Puluh Lima

Parobahan Simbolis: Mupus Rasiah ngeunaan Pangbakti Sapopoé dina Kitab Daniel

Jeff Pippenger
2024-01-09

“Nu sapopoé” dina kitab Daniel ku William Miller dipikawanoh minangka lambang Roma kapir atawa kapirisme, tapi dina poé-poé panungtungan éta jadi lambang panolakan kana bebeneran-bebeneran dasar William Miller. Ieu ngagambarkeun ahir hiji pambrontakan anu dimimitian dina taun 1863, ku panolakan kana pamahaman Miller ngeunaan “tujuh waktu” Musa dina Imamat dua puluh genep. Nalika Adventisme nampik idéntifikasi anu bener ngeunaan “nu sapopoé” salaku kapirisme, maranéhna ngarobah lambang Iblis jadi lambang Kristus. Yesaya nandakeun yén pagawean ieu téh nya éta ngabalingkeun sagala hal tibalik. Panolakan kana “nu sapopoé” diteundeun pageuh dina taun 1930-an (generasi katilu Adventisme), tapi éta geus jadi pasualan ti saprak 1901 (generasi kadua Adventisme). Saperti halna jeung Israil kuna, panolakan kana bebeneran anu lumangsung saeutik-saeutik ngabalukarkeun ditarimana hiji kasalahan anu ngandung unsur-unsur dosa anu teu kahampura.

Dosa anu teu bisa dihampura pikeun urang Yahudi anu sok ngabéla ku alesan-alasan leutik, dilambangkeun nalika maranéhna nyirian pagawean-pagawean anu geus dipigawé ku Kristus minangka pagawean-pagawean Iblis. Israél baheula mangrupa lambang utama pikeun Israél modéren, jeung Israél modéren ngalakukeun éta pisan, ngan sabalikna. Maranéhna nyokot pagawean-pagawean Iblis (kapir), tuluy nandeskeun éta pagawean-pagawean ka Kristus. Pemberontakan Israél baheula ngawengku pilihan maranéhna ka Iblis minangka raja maranéhna.

Ku sabab kitu, sanggeus Pilatus ngadangu eta ucapan, anjeunna mawa Yesus ka luar, tuluy calik dina korsi pangadilan di hiji tempat anu disebut Balé Batu, ari dina basa Ibrani mah, Gabbata. Harita teh poe nyiapkeun Paska, kira-kira jam kagenep; sarta anjeunna ngandika ka urang Yahudi, “Tingal Raja maraneh!” Tapi maranehna ngagorowok, “Singkirkeun Anjeunna, singkirkeun Anjeunna, salibkeun Anjeunna.” Pilatus ngandika ka maranehna, “Naha Kami kudu nyalibkeun Raja maraneh?” Imam-imam kapala ngawaler, “Kami teu boga raja iwal ti Kaisar.” Ku kituna anjeunna nyerenkeun Anjeunna ka maranehna pikeun disalibkeun. Tuluy maranehna nyandak Yesus, sarta mingpin Anjeunna indit. Yohanes 19:13–16.

Pilatus téh wakil Roma kapir, jeung Sister White nétélakeun yén naga anu dialungkeun kaluar ti sawarga dina Wahyu pasal dua welas téh nyaéta Iblis; tapi dina harti kadua, naga éta ogé nyaéta Roma kapir. Ku sabab éta, naga dilambangkeun ku “anu sapopoé.” Ahir pemberontakan Israél baheula, nalika maranéhna sacara umum ngumumkeun, “Kami teu boga raja salian ti Kaisar,” ngawakilan pernyataan umum maranéhna yén maranéhna téh rahayat ti rajana, jeung rajana maranéhna téh Iblis. Éta pemberontakan ngalawan Allah salaku Raja, mimiti dina jaman Nabi Samuel, nalika maranéhna nampik Allah minangka Raja maranéhna sarta nungtut sangkan dipasih raja manusa supaya maranéhna bisa sarua jeung bangsa-bangsa séjén.

Tuluy sakabéh kokolot Israél ngariung, tuluy sumping ka Samuel di Rama, sarta maranéhna nyarita ka anjeunna, “Tingali, anjeun geus sepuh, ari putra-putra anjeun henteu leumpang dina jalan-jalan anjeun; ku sabab kitu ayeuna angkatkeun pikeun kami saurang raja, supaya ngahakiman kami, saperti sakabéh bangsa.” Tapi perkara éta henteu merenah dina paningal Samuel, waktu maranéhna nyarita, “Pasihan kami saurang raja pikeun ngahakiman kami.” Tuluy Samuel neneda ka PANGERAN. Jeung PANGERAN ngandika ka Samuel, “Turutkeun sora rahayat dina sagala hal anu diucapkeun ku maranéhna ka anjeun; sabab lain anjeun anu dipiceun ku maranéhna, tapi Kami anu dipiceun ku maranéhna, supaya Kami ulah maréntah maranéhna. Nurutkeun sagala kalakuan anu geus dipigawé ku maranéhna ti mimiti poé Kami naékkeun maranéhna kaluar ti Mesir nepi ka poé ieu, ku jalan maranéhna geus ninggalkeun Kami sarta ngawula ka allah-allah séjén, kitu ogé maranéhna ngalampahkeun ka anjeun.” 1 Samuel 8:4–8.

Israél baheula teu kungsi nyadar yén maranéhna geus nampik Allah, atawa yén kahayang maranéhna pikeun miboga raja dunyawi bakal terus maju nepi ka titik nalika maranéhna nyalibkeun Al Masih, sarta milih Iblis jadi rajana. Pemberontakan maranéhna katutupan tina panon sorangan ku pamadegan-pamadegan kabeneran diri sorangan, yén sanajan maranéhna nampik Allah, maranéhna tetep umat pilihan, sabab, ceuk pamikiran maranéhna, Allah masih kénéh miara hiji palayanan kenabian anu suci, malah sanggeus Samuel ogé.

Maranéhna salah ngartikeun palayanan kenabian para nabi, ku percaya yén ayana nabi-nabi Allah ngabuktikeun yén maranéhna téh umat pilihan Allah. Maranéhna henteu ningali yén maranéhna geus jauh ti Allah sarta para nabi téh keur ngupayakeun mingpin maranéhna balik deui ka Allah, sabab maranéhna napsirkeun kagiatan para nabi minangka bukti pamingpinan Allah. Ieu kajadian sanajan maranéhna terus-terusan nampik sakabéh amanat para nabi anu dikirim ka maranéhna. Tipu daya anu sarua nimpa Adventisme dina taun 1863.

Adventism nolak gerakan nu geus di hijikeun ngaliwatan palayanan William Miller, sarta milih jadi garéja nu kadaptar sacara hukum dina taun anu sarua nalika maranéhna nampik pekabaran Musa ngeunaan “tujuh kali,” sakumaha ditepikeun ku Elia (William Miller). Dina taun anu sarua maranéhna nyieun bagan nubuat palsu, nu geus teu bisa deui dibaca, sarta teu bisa deui “nyarita” sakumaha numutkeun Habakuk 2 ayat 3, lantaran merlukeun hiji lambar panarangan pikeun ngajelaskeunana. Bagan-bagan Habakuk bisa dibaca sakumaha ayana, ku kituna bagan-bagan éta bisa “nyarita”.

Adventisme nolak ngalakukeun pamariksaan diri naon baé ngeunaan pilihan anu maranéhna jieun dina taun 1863, sabab dina ahirna mah maranéhna miboga nabi awéwé di antara maranéhna, anu ngabuktikeun yén maranéhna téh umat sesa anu diidentifikasi dina kitab Wahyu, anu miboga Roh Nubuat. Maranéhna némbongkeun sumanget jeung sikep anu sarua jeung Israil baheula, sarta pamberontakan anu dimimitian ku panolakan kana permata kahiji anu kapanggih ku Miller, tungtungna nyababkeun panolakan maranéhna ogé kana idéntifikasi Miller ngeunaan permata “the daily”.

Israél modérn nolak pamahaman Miller ngeunaan “nu sapopoé,” hiji lambang Roma kapidir, anu satuluyna mangrupikeun lambang Sétan, sarta maranéhna ngaku yén “nu sapopoé” téh lambang

Kristus. Kalayan kecap séjén, Israél modérn milih narima hiji lambang sétanis minangka lambang Kristus. Sakumaha Israél baheula kungsi ngungkabkeun yén maranéhna teu boga raja iwal ti Caesar, hiji wakil Roma kahiru, anu mangrupikeun lambang Sétan.

Dina hal panerapan nubuat, éta pilihan nungtut sangkan Israél modéren kudu ngartikeun deui bab tujuh, dalapan, jeung salapan tina kitab Daniel, nyaéta bab-bab anu dilambangkeun ku Walungan Ulai, sarta anu mangrupa paningkatan pangaweruh dina sajarah Millerite. Maranéhna bakal kapaksa ngarobah éta bab-bab, sabab bab dalapan langsung nyebut “the daily” tilu kali.

Ku sajarah tempat tetenjo ngeunaan Walungan Ulai dibuka segelna, kaum Millerit henteu tiasa ningali deui karajaan-karajaan dunya séjén saméméh Kristus sumping deui sarta ngadegkeun Karajaan-Na anu langgeng, sakumaha dilambangkeun dina Daniel pasal dua. Ku sabab éta maranéhna nganggap karajaan kaopat, nyaéta Roma, minangka hiji karajaan anu miboga dua aspék. Dua aspék éta langsung dilambangkeun dina Daniel pasal tujuh jeung dalapan. Daniel nétélakeun yén tetenjo anu ditarimana dina pasal dalapan kudu dipikaharti patalina jeung tetenjo dina pasal tujuh.

Dina taun katilu pamaréntahan raja Belsyazar, hiji titingalian nembongan ka kuring, nya éta ka kuring, Daniél, sanggeus anu geus nembongan ka kuring dina awalna. Daniel 8:1.

Tetempoan anu “nembongan ka” Daniel “mimitina,” nyaéta tetempoan dina pasal tujuh.

Dina taun kahiji Belsyazar, raja Babul, Daniel meunang hiji impian jeung tetenjoan dina pikiranna nalika keur ngagoler dina ranjangna; tuluy anjeunna nyerat éta impian, sarta ngedalkeun inti tina éta perkara-perkara. Daniel 7:1.

Dua titingali éta ngawakilan dua aspék karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab anu mimitina geus digambarkeun dina Daniel pasal dua. Opat karajaan, nyaéta Babul, Mado-Pérsia, Yunani, jeung Rum, diulang deui dina pasal tujuh, tuluy deui dina pasal dalapan, tapi kalayan ngabédakeun antara unsur-unsur pulitik tina opat karajaan éta jeung unsur-unsur agamawi tina opat karajaan éta. Dina Daniel pasal tujuh, karajaan-karajaan éta dilambangkeun ku sato galak nu ngamangsa, ari dina pasal dalapan karajaan-karajaan anu sarua ditepikeun ku sato-sato pangurbanan Bait Suci. Daniel mikahayang ngartos kana titingali dina pasal tujuh, tuluy Jibril sumping ka anjeunna pikeun ngajelaskeunana.

Kami, Daniel, kacida nalangsana dina roh kami di tengah-tengah raga kami, sarta tetenjoan dina sirah kami ngageumpeurkeun ka kami. Tuluy kami ngadeukeutan ka salah sahiji anu nangtung di dinya, sarta naros ka anjeunna ngeunaan kayaktian tina sakabéh ieu. Ku kituna anjeunna ngawartoskeun ka kami, sarta méré nyaho ka kami kana harti tina perkara-perkara éta. Ieu sato galak anu gedé, anu jumlahna opat, nyaéta opat raja, anu bakal timbul ti bumi. Tapi jalma-jalma suci milik Nu Maha Agung bakal narima karajaan, sarta miboga karajaan éta salalanggengna, nya salalanggengna jeung salalanggengna. Daniel 7:15–18.

Daniél dibéjaan yén éta opat sato galak téh ngalambangkeun opat karajaan di bumi anu bakal aya nepi ka Karajaan Allah anu langgeng ditegakkan, saluyu jeung Daniel pasal dua. Bakal aya opat karajaan di bumi anu miheulaan datangna Karajaan Allah anu langgeng, sakumaha dilambangkeun

ku batu anu dipotong tina gunung sarta ngeusian sakuliah bumi dina pasal dua.

Sadérék White ngalegaan pamahaman Millerit ngeunaan opat karajaan éta jauh ngaleuwihan pamahaman Millerit, nalika anjeunna ngécéskeun sato galak bumi dina Wahyu pasal tilu welas.

“Dina ieu diwanohkeun deui hiji lambang séjén. Ceuk nabi: ‘Kami ningali hiji sato galak séjén naék ti bumi; sarta manehna miboga dua tanduk saperti anak domba.’ Ayat 11. Boh rupa sato galak ieu boh cara mucunghulna nuduhkeun yén bangsa anu dilambangkeun ku éta téh béda jeung anu dipidangkeun dina lambang-lambang saméméhna. Karajaan-karajaan gedé anu geus maréntah dunya dipidangkeun ka nabi Daniel minangka sato-sato galak nu mangsa, anu naék nalika ‘opat angin langit ngagelebug kana sagara raya.’ Daniel 7:2. Dina Wahyu tujuh welas hiji malaikat nerangkeun yén cai ngagambarkeun ‘bangsa-bangsa, balaréa, nagara-nagara, jeung basa-basa.’ Wahyu 17:15. Angin téh lambang pasulayan. Opat angin langit anu ngagelebug kana sagara raya ngagambarkeun adegan-adegan pikasieuneun ngeunaan panaklukan jeung révolusi anu ku éta karajaan-karajaan ngahontal kakawasaan.” The Great Controversy, 439.

Mahluk-mahluk galak téh lambang tina panaklukan-panaklukan anu kahontal nalika karajaan-karajaan naék kana kakawasaan. Dina harti nubuatan, hiji sato galak ngagambarkeun kakawasaan pulitik, ékonomi, jeung militér hiji karajaan. Karajaan-karajaan anu sarua, anu digambarkeun dina Daniel pasal dua jeung tujuh, ogé digambarkeun dina pasal dalapan, tapi di dinya maranéhna kabéh dipatalikeun jeung unsur-unsur anu asalna tina Bait Suci Allah, sarta ku kituna maranéhna ngagambarkeun unsur kaagamaan tina éta karajaan-karajaan, sabab maranéhna kabéh mangrupa hiji persatuan antara gereja jeung nagara.

Dina taun katilu pamaréntahan raja Belsyasar, aya hiji titingalian nembongan ka kuring, nyaéta ka kuring, Daniél, sanggeus titingalian anu geus nembongan ka kuring ti heula. Jeung kuring ningali dina hiji titingalian; sarta kajadian, waktu kuring ningali, yén kuring aya di Susan, di jero karaton, anu aya di propinsi Élam; jeung kuring ningali dina titingalian éta, yén kuring aya di sisi walungan Ulai. Tuluy kuring ngangkat panon, sarta ningali, jeung behold, aya hiji domba jalu nangtung di hareupeun walungan, anu boga dua tanduk; jeung éta dua tanduk téh luhur; tapi anu hiji leuwih luhur ti nu séjén, sarta anu leuwih luhur téh tumuwuhna pandeurieun. Kuring ningali éta domba jalu nyodok ka kulon, ka kalér, jeung ka kidul; nepi ka teu aya sasatoan anu bisa nangtung di hareupeunna, jeung teu aya anu bisa ngaleupaskeun tina leungeunna; tapi manehna ngalakonan sakahayangna, sarta jadi agung. Jeung bari kuring keur ngémutan, behold, aya hiji embe jalu datang ti kulon ngalangkung beungeut sakuliah bumi, sarta sukuna henteu nyabak kana taneuh; jeung éta embe boga hiji tanduk anu kasohor di antara panonna. Jeung manehna datang ka éta domba jalu anu boga dua tanduk, anu ku kuring geus katingali nangtung di hareupeun walungan, sarta lumpat nyorang ka manehna dina amarah kakawasaanana. Jeung kuring ningali manehna geus deukeut ka éta domba jalu, sarta manehna kagugah ku amarah ka anjeunna, tuluy neunggeul éta domba jalu, sarta megatkeun dua tandukna; jeung teu aya kakuatan dina éta domba jalu pikeun nangtung di hareupeunna, tapi anjeunna ngalungkeunana kana taneuh, sarta nginjak-injak anjeunna; jeung teu aya anu bisa ngaleupaskeun éta domba jalu tina leungeunna. Ku sabab éta, éta embe jalu jadi kacida agungna; sarta nalika manehna keur kuat, tanduk anu gedé éta pegat; sarta gagantina

mucunghul opat tanduk anu kasohor nu ngajuru ka opat penjuru angin langit. Daniél 8:1–8.

Bab dalapan dimimitian ku Daniel negeskeun yén dina mangsa éta anjeunna keur hirup dina sajarah karajaan kahiji tina nubuat Alkitab (Babul), tapi dina panglihatanna teu aya lambang anu dipaké pikeun ngagambarkeun Babul, sabab éta dimimitian ku domba jalu anu ngalambangkeun karajaan dunya kadua, nyaéta Mado-Pérsia. Henteuna lambang pikeun Babul téh ngahaja, sabab hiji ciri utama Babul nyaéta yén éta ngawakilan hiji karajaan anu dipiceun, tuluy saterusna dipulihkeun deui, sakumaha digambarkeun ku “tujuh mangsa” hirupna Nebukadnesar salaku sasatoan. Salila “tujuh mangsa” éta, aya hiji unsur Babul rohani (kapausan) anu digambarkeun, sabab kapausan téh karajaan anu kaliwat ku poho salila tujuh puluh taun simbolis, dina mangsa éta manéhna ngalaman tatu anu nyababkeun maot. Kanyataan yén Daniel netelakeun yén anjeunna narima panglihatan éta “dina taun katilu pamaréntahan raja Belsyasar,” nandakeun Babul minangka karajaan anu miheulaan karajaan kadua, nyaéta Mado-Pérsia, tapi éta nekenkeun Babul minangka karajaan anu disumputkeun, atawa anu kaliwat ku poho, anu kaliwat ku poho salila mangsa hiji raja.

Sasato-sasato dina pasal dalapan téh lain sato galak, tapi sato-sato anu dipaké jadi kurban dina palayanan Bait Suci. Karajaan kaopat digambarkeun minangka “tanduk leutik,” lain minangka sato; tapi tanduk téh mangrupa bagian tina Bait Suci Allah, sabab altar-altar di Bait Suci Allah miboga tanduk minangka bagian tina rarancangna.

Henteu ngan opat karajaan dina nubuat anu digambarkeun ku Daniel kalawan istilah-istilah tempat suci, carita dina éta pasal ogé ngandung sababaraha kecap anu langsung diturunkeun tina palayanan tempat suci Allah. Carita dina éta pasal dipidangkeun maké kecap-kecap Ibrani anu dicokot tina palayanan tempat suci, sarta ogé lampah ngahaturkeun hiji kurban dina palayanan tempat suci diwangun dina struktur éta pasal. Kanyataan yén Daniel ku ngahaja ngahijikeun pasal tujuh jeung dalapan babarengan, ngamungkinkeun jalma-jalma anu hayang ningali, yén pasal tujuh, keur ngaidentifikasi tata-nagara karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab sarta pasal dalapan, keur ngaidentifikasi tata-garéja karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab.

Adventisme geus kapaksa nutupan kanyataan ieu ku dongéng-dongéng satanis, sabab pangakuan ieu ngébréhkeun yén permata-permata Miller téh luyu pisan sakumaha anu ku Allah parantos dirancang. Panolakan maranéhna kana pamahaman Miller ngeunaan “the daily,” digambarkeun minangka hiji panyangkaan yén “Allah henteu miboga pamahaman,” sabab maranéhna nyebutkeun yén nalika Allah masihan kerangka éta ka Miller (ngaliwatan palayanan para malaikat suci), éta henteu akurat.

Sabenerna, ngabalik-balikkeun kaayaan ku maranéh bakal dianggap saperti leutak tukang periuk; sabab naha hasil karya bakal nyebut ka anu nyieunna, “Manéhna henteu nyieun kami”? atawa naha barang anu dibentuk bakal nyebut ka anu ngabentukna, “Manéhna teu boga pangarti”? Yesaya 29:16.

Raraga Miller téh nya éta struktur nubuat anu ku anjeunna dipikawanoh sarta dipaké, nanging ti taun 1863 saterusna, Adventisme balik deui kana panerapan-panerapan téologis Protestantisme nu murtad jeung Katolikisme, pikeun nutupan permata-permata tina impian Miller. Adventisme

narima hiji raraga palsu (hal anu diraraga), pikeun nampik pagawéan éta, kitu deui Nu Nyiptakeun pagawéan éta. Ku cara kitu, maranéhna ngaku yén Nu Nyiptakeun pagawéan éta taya pamahaman. Panolakan kana raraga éta, baheula kitu jeung ayeuna kénéh kitu, nyaéta panolakan kana nambahanana pangaweruh anu dibuka segélna dina taun 1798. Jalma-jalma anu nampik nambahanana pangaweruh, nampik kana pagawéan éta jeung kana Nu Nyiptakeun pagawéan éta, sarta dina istilah Daniel maranéhna téh “jalma-jalma jahat”.

Loba jalma bakal dimurnikeun, dijadikeun bodas, sarta diuji; ari jalma-jalma jahat mah bakal terus ngalakonan kajahatan; jeung moal aya saurang ogé tina jalma-jalma jahat anu bakal ngarti; tapi jalma-jalma wijaksana bakal ngarti. Daniel 12:10.

“Jalma-jalma doraka bakal terus ngalampahkeun kadurjanaan,” ku kituna nandakeun panolakan ka bebeneran anu beuki maju tur beuki ngaronjat. Panolakan jalma-jalma doraka kana kerangka éta téh mangrupa panolakan ka Allah, sarta sabalikna Allah nampik jalma-jalma doraka ku sabab panolakan anu maranéhna rék laksanakeun ngaliwatan hiji kerangka palsu.

Umat Kami binasa ku lantaran kurangna pangaweruh; ku sabab maneh geus nolak pangaweruh, Kami ogé bakal nolak maneh, nepi ka maneh moal jadi imam pikeun Kami deui; ku sabab maneh geus mopohokeun hukum Allah maneh, Kami ogé bakal mopohokeun anak-anak maneh. Hosea 4:6.

Umat Allah, anu ti taun 1844 nepi ka 1863 jadi “imam-imam” Allah, ditampik lantaran kakurangan maranéhna kana “pangaweruh” anu geus ditambahan ngaliwatan palayanan William Miller. Penting pikeun mertimbangkeun kontéks ayat genep dina Hosea, sabab kontéks éta nandakeun aya pambrontakan anu beuki ngaronjat ngalawan bebeneran, anu dipidangkeun salaku “pangaweruh.”

Dangukeun pangandika PANGERAN, eh urang Israil: sabab PANGERAN gaduh pasualan ngalawan pangeusi nagara, lantaran di eta tanah teu aya kayaktian, teu aya welas asih, jeung teu aya pangaweruh ngeunaan Allah. Ku sumpah palsu, ku ngabohong, ku maehan, ku maling, jeung ku jinah, maranehna ngarempak sagala wates, nepi ka getih nyambung kana getih. Ku sabab eta tanah bakal nalangsa, jeung sakur anu nyicingan eta bakal ngalayung, kitu deui sato-sato leuweung jeung manuk-manuk di langit; enya, lauk-lauk di laut ogé bakal disingkirkeun. Tapi ulah aya nu pasulayan, ulah ogé aya nu nyalahkeun batur: sabab rahayat maneh sarua jeung jalma-jalma anu pasulayan jeung imam. Ku sabab eta maneh bakal rubuh dina beurang, jeung nabi ogé bakal rubuh babarengan jeung maneh dina peuting, sarta indung maneh ku Kami baris dibinasakeun. Umat Kami binasa lantaran kurang pangaweruh; ku sabab maneh geus nampik pangaweruh, Kami ogé bakal nampik maneh, supaya maneh ulah jadi imam pikeun Kami deui; ku sabab maneh geus mopohokeun Hukum Allah maneh, Kami ogé bakal mopohokeun anak-anak maneh. Beuki maranehna lobana, beuki maranehna dosa ka Kami; ku sabab eta kamulyaan maranehna ku Kami baris dirobah jadi kaera. Maranehna ngahakan dosa umat Kami, jeung hate maranehna ditangtungkeun kana kagorenganana. Jeung bakal kajadian: sakumaha rahayat, sakitu ogé imam; sarta Kami bakal ngahukum maranehna nurutkeun lampahna, jeung males ka maranehna nurutkeun kalakuanana. Sabab maranehna bakal dahar, tapi moal wareg; maranehna bakal ngalacur, tapi moal nambahan; sabab maranehna geus eureun merhatikeun ka PANGERAN.

Cabul, anggur, jeung anggur anyar ngarebut haté. Umat Kami ménta piwuruk ka brahala-brahala kai maranéhna, sarta tongkat maranéhna ngawartakeun ka maranéhna; sabab roh cabul geus nyasabkeun maranéhna, sarta maranéhna geus ngalacur, ngajauhan Allah maranéhna. Maranéhna ngurbankeun kurban di puncak-puncak gunung, jeung ngaduruk menyan di pasir-pasir, handapeun tangkal ek, jeung populus, jeung elm, lantaran kalangkangna hadé; ku sabab éta putri-putri maranéh bakal ngalacur, sarta pamajikan-pamajikan maranéh bakal nyieun jinah. Kami moal ngahukum putri-putri maranéh nalika maranéhna ngalacur, atawa pamajikan-pamajikan maranéh nalika maranéhna nyieun jinah; sabab maranéhna sorangan misahkeun diri jeung awéwé-awéwé lacur, sarta maranéhna ngurbankeun kurban jeung para palacur; ku sabab éta umat anu teu boga pangarti bakal tumpur. Sanajan maneh, Israil, ngalacur, ulah nepi ka Yuda ngalakukeun dosa; sarta ulah maranéh datang ka Gilgal, ulah ogé maranéh naék ka Bethaven, atawa sumpah, “Demi PANGERAN anu hirup.” Sabab Israil mundur siga anak sapi bikang anu murtad; ayeuna PANGERAN bakal ngangon maranéhna kawas anak domba di tempat anu lega. Éfraim ngahiji jeung brahala-brahala: antepkeun manéhna. Inuman maranéhna geus haseum; maranéhna teu eureun-eureun ngalacur; para pamingpinna kalayan éra mikaresep kecap, “Pasihkeun!” Angin geus ngabungkus manéhna dina jangjangna, sarta maranéhna bakal éra ku sabab kurban-kurban maranéhna. Hosea 4:1–19.

Pépéling Hosea nyaéta yén, “PANGERAN boga pasulayan jeung pangeusi nagri, lantaran teu aya bebeneran, teu aya welas asih, jeung teu aya pangaweruh ngeunaan Allah di nagri éta.”

Adventisme nyaéta umat Allah dina poé-pocé panungtungan. Dina poé nalika lalaki nu mawa sikat lebu asup ka kamar Miller, Adventisme, kaasup rahayatna, imam-imamna, jeung nabi-nabina, “anu teu ngarti bakal tumpur,” sabab maranéhna bakal “kapaut kana brahala-brahala.” Brahala-brahala maranéhna nyaéta doktrin-doktrin palsu maranéhna, anu dirajut kana hiji kerangka palsu.

Pangbarontakan anu dilambangkeun ku panolakan kana nambahanana pangaweruh téh mangrupa paningkatan pangbarontakan anu lumangsung terus nepi ka ngahontal titik nalika mangsa uji maranéhna réngsé ku pangucapan yén maranéhna ngahiji jeung doktrin-doktrin palsu anu disapukeun kaluar ti rohangan Miller. Pangbarontakan maranéhna dilambangkeun minangka ngalakukeun palacuran terus-terusan. Ti taun 1863 teras nepi ka panutupan mangsa uji, maranéhna terus-terusan ngabangkang nepi ka dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti.

Pangbarontakan dina nampik pangaweruh dilambangkeun ku maranéhna anu “terus-terusan” ngalakukeun zinah, jeung sanajan lain kecap Ibrani anu sarua, hartina sarua jeung kecap Ibrani “tamid” anu hartina “sinambung”, sarta éta ditarjamahkeun jadi “the daily” dina kitab Daniel.

Urang baris nuluykeun ulikan urang ngeunaan opat karajaan dina nubuat Alkitab dina artikel salajengna.

“Saterusna kuring ningali ngeunaan ‘Daily,’ yén kecap ‘sacrifice’ téh ditambahan ku hikmah manusa, sarta henteu kaasup kana éta téks; jeung yén Gusti masihan pamadegan anu leres ngeunaan éta ka jalma-jalma anu ngembarkeun seruan jam pangadilan. Nalika kasatuan aya, saméméh 1844, ampir sakabéh maranéhna ngahiji dina pamadegan anu leres ngeunaan ‘Daily,’ tapi ti saprak 1844, dina kaayaan kacau, pamadegan-pamadegan séjén geus dianut, sarta gelap

jeung kabingungan geus nuturkeun.” Review and Herald, November 1, 1850.